

Pyreneeën 2007

door Ed Bresijn

Na de Alpe d'Heuz en de Mont-Ventoux waren dit keer de Pyreneeën aan de beurt. We vertrokken op 24 mei om 04:00 uur vanuit Schiedam en na diverse stops en een gigantische hagelbui, de hagelstenen waren zo groot als knikkers, waren we om 20:00 uur op de plaats van bestemming Saint Béat.

We verbleven in Château Serre Barbier. Dit kasteel ligt een paar kilometer van de Spaanse grens. Het kasteel was/is nog niet helemaal klaar, maar er kon geslapen, gedoucht en gegeten worden.

Chateau Serre Barbier

De eerste dag

Na een goede nachtrust en ontbijt werden de fietsen klaar gemaakt voor de eerste tocht. Het was redelijk fiets weer en via Spanje werd er naar de Col de Portillon 1293 meter gereden. De afdaling was gevaarlijk er lagen veel steentjes op de weg en er werd ook aan het asfalt gewerkt. Na de Portillon was de Col de Menté met een hoogte van 1349 meter aan de beurt. Dit was een vrij pittige klim met een stijgingspercentage van gemiddeld 8,1%. Na een lekkere snelle afdaling ging het weer richting het kasteel.

Na de Portillon was de Col de Menté met een hoogte van 1349 meter aan de beurt. Dit was een vrij pittige klim met een stijgingspercentage van gemiddeld 8,1%. Na een lekkere snelle afdaling ging het weer richting het kasteel.

Tweede dag

Op de tweede dag regende het, maar dit mocht de pret niet drukken. De regenkleding werd aangedaan, het eten werd meegenomen en vanaf het kasteel ging het richting het eerste colletje, de Col des Ares. Dit was een lekker klimmetje om warm te worden voor het echte werk. Na de afdaling was het ongeveer 20 km naar de Col Portet-Aspet. Dit was een korte lastige klim met een stukje stijgingspercentage van 17%. Eenmaal boven gekomen werd er gewacht op de anderen en zijn we gezamenlijk naar beneden gereden.

Deze foto is genomen bij het monument van Fabio Casartelli

Na de Portet-Aspet was wederom de Col de Menté aan de beurt, alleen nu vanaf de oostzijde. Vanaf deze kant wordt er gezegd dat hij minder steil is. (ik heb er niets van gemerkt) Het uitzicht is wel mooier. Eenmaal boven hebben we wat gegeten in het restaurant. Na het eten begonnen we weer aan de afdaling naar het kasteel.

Derde dag

Voor deze dag hadden we een mooie klim uitgekozen, vanaf het kasteel werd er naar Bagnerés du Luchon gereden, maar onderweg sloeg het noodlot toe een gebroken spaak.

De spaak werd om de andere spaken gedraaid zodat er toch voorzichtig verder gereden kon worden naar Bagnerés du Luchon.

Gelukkig was er de lokale fietsboer met zijn overvolle zaak van allerlei fietsen, frames en wielen. Sommige zouden niet misstaan in een museum. (wat een rommeltje was het daar) Deze man kon het

wiel wel maken. Eerst werd de spaak opgemeten en toen werd het grote spakenboek er bij gehaald en jawel, hij had zo `n spaak. Na 1,5 uur zwoegen konden we onze weg vervolgen. Dit geloof je alleen maar als je erbij geweest bent. Normaal ben je je fiets gewoon een paar dagen tot een week kwijt. Na een paar kilometer licht glooiend gefiets te hebben begon eindelijk de klim van de Superbagneres. Wat een prachtige klim is. Deze berg bestaat vooral uit stukjes vals plat en dan weer een flink stuk klimmen, maar als je dan naar het uitzicht kijkt weet je niet wat je ziet. Het laatste stuk is toch vrij lastig, maar als je dan eenmaal de top ziet dan krijg je toch vleugels. Boven was verder rond deze tijd helaas niets open, wat wel een beetje vreemd was, want het was er druk zat. Verder liepen er alleen wat paarden en schapen rond. Tijdens de afdaling miste ik op een haai een schaap. Want we gingen met een rotgang naar beneden en dan weet je niet wat je meemaakt als er ineens een schaap op de weg staat. Ze gilden wel SCHAAP SCHAAP maar ik zag dat stomme beest niet. Gelukkig is het allemaal goed afgelopen anders kon ik dit verhaal niet na vertellen. Het verblijf in het kasteel was buitengewoon fantastisch.

Ed Bresijn